

לקוטי תורה • פרשת ויקרא • מאמר 2

אדם כי יקריב מכם וגו'

”אדם כי יקריב מכם”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/vayikra/2](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/vayikra/2)

1 אדם כי יקריב מכם וגו'. להבין החילו שלא לנוכח אדם כי יקריב לשון נסתר וסיים תקריבו את קרבנכם לשון נוכח.

"אדם כי יקריב מכם וגו'". יש להבין: הפסוק מתחיל שלא בלשון פנייה ישירה — "אדם כי יקריב", בלשון נסתר — ומסיים: "תקריבו את קרבנכם", בלשון נוכח.

וגם דכי יקריב לשון יחיד ותקריבו את קרבנכם לשון רבים. וגם דהל"ל [דהוה ליה למימר] מלת מכם קודם כי יקריב היינו אדם מכם כי יקריב כו'.

כמו כן, "כי יקריב" הוא בלשון יחיד, ואילו "תקריבו את קרבנכם" הוא בלשון רבים. ועוד, היה צריך לומר את המילה "מכם" לפני "כי יקריב", כלומר: "אדם מכם כי יקריב וגו'".

אך הנה נודע שיש בכל אחד ב' נפשות. נפש האלקית ונפש הבהמית. אשר נפש האלקית שרשה מבחי' אדם כמ"ש ויבא אלקים את האדם בצלמו.

אולם ידוע שבכל אחד יש שתי נפשות: נפש האלקית ונפש הבהמית. שורש נפש האלקית הוא בבחינת "אדם", כמו שכתוב: "ויבא אלקים את האדם בצלמו".

2 וכתוב ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם וכמ"ש במ"א בד"ה ותחת רגליו כמעשה לבנת כו',

ונאמר: "ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם", כפי שמוסבר במקום אחר, במאמר הפותח במילים "ותחת רגליו כמעשה לבנת" וכו';

והשתלשלות שלה למטה הוא ע"י בחי' פני אדם שבמרכבה. ונפש הבהמית היא נלקחה משמרי האופנים ושרשה מבחי' פני שור.

והשתלשלותה למטה היא באמצעות בחינת פני אדם שבמרכבה. והנפש הבהמית נלקחה משמרי האופנים, ושורשה מבחינת פני שור.

3 ותכלית ירידת הנשמה לעוה"ז הוא כדי לברר נה"ב [נפש הבהמית] להיות בבחי' אתכפייא ואתהפכא

והיינו ע"י נפש האלקית המתלבשת בה ומתבוננת בה' אחד בק"ש [בקריאת שמע] שמע ישראל כו'

תכלית ירידת הנשמה לעולם הזה היא לברר את נפש הבהמית, כדי שתגיע למצב של הכנעה והפיכה (אתכפייא ואתהפכא). הדבר נעשה באמצעות נפש האלקית, המתלבשת בה ומתבוננת בכך שה' אחד, באמירת קריאת שמע: "שמע ישראל" וכו';

ועי' ואהבת בכל לבבך בשני יצריך כו'. אך קודם ק"ש [קריאת שמע] תקנו חכמים שנים לפני לקיום הק"ש [הקריאת שמע].

ועל ידי כך מתקיים "ואהבת... בכל לבבך" — בשני יצריך וכו'. אך לפני קריאת שמע תיקנו חכמים שתי ברכות לפני, כדי לקיים את קריאת שמע.

כי א"א להכניע ולכבוש את רוח הנה"ב [הנפש הבהמית] תחת ממשלת הנה"א [הנפש האלקית] כ"א ע"י שרשה של הנה"ב [הנפש הבהמית] שמקור חוצבה הוא מחיות הקדש שבמרכבה פני אריה פני שור כו'

כי אי אפשר להכניע ולכבוש את רוח נפש הבהמית תחת שלטונה של נפש האלקית אלא באמצעות שורש נפש הבהמית, שמקור מחצבתה הוא מחיות הקודש שבמרכבה, "פני אריה", "פני שור" וכו';

כי אין הדינין נמתקין אלא בשרשן וכמ"ש מזה בד"ה כי תצא למלחמה על אויביך ובד"ה ונתתי לך מהלכים.

כי אין הדינים נמתקים אלא בשורשם, וכפי שמוסבר על כך במאמר המתחיל "כי תצא למלחמה על אויביך" ובמאמר המתחיל "ונתתי לך מהלכים".

4 והנה עי' נעשה עלייה גם לנפש האלקית ע"ד והחיות נושאות את הכסא. וכמ"ש מזה בד"ה זכור ושמור בדבור אחד נאמרו.

כעת, באמצעות זאת, מתרחשת עלייה גם לנפש האלקית, בדומה ל"והחיות נושאות את הכיסא", כפי שמוסבר במאמר המתחיל "זכור ושמור בדיבור אחד נאמרו".

והנה ע"י העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] ואתעדל"ת [ואתערותא דלתתא] נמשך אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] וזהו ענין שנאמר בקרבנות ריח ניחוח להוי' וכמ"ש בד"ה והקרבנותם עולה אשה.

ועל ידי העלאת מ"ן ואתערותא דלתתא נמשכת אתערותא דלעילא. זהו ענינם של דברי התורה על הקרבנות: "ריח ניחוח להוי'", כפי שמוסבר במאמר המתחיל "והקרבנותם עולה אשה".

5 והנה בחינה זו זהו ענין מה שבאתעדל"ת [שבאתערותא דלתתא] אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] אך יש ג"כ אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] מלמעלה הנמשך לעורר אתעדל"ת [אתערותא דלתתא]

והנה, ענינה של בחינה זו הוא "על ידי אתערותא דלתתא — אתערותא דלעילא". אך יש גם אתערותא דלעילא הנמשכת מלמעלה, כדי לעורר אתערותא דלתתא,

דהיינו לעורר את האדם להקיצו משנתו בהבלי העולם דכמו שבתחלת בריאת העולם היה ההמשכה
בחסד חנם כי חפץ חסד הוא.

כלומר, לעורר את האדם ולהקיצו משנתו בהבלי העולם. שכן, כשם שבראשית בריאת העולם הייתה ההמשכה
בחסד חנם, כי חפץ חסד הוא,

**6 ואח"כ תולה במעשה התחתונים כמ"ש ויניחהו בגי'ע [בגן עדן] לעבדה ולשמרה. אבל מ"מ עם היות שצ"ל
אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] דוקא**

ואחר כך הדבר תלוי במעשיהם של התחתונים, כפי שנאמר: "ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה". ואף על פי כן, אף
שיש צורך דווקא בהתעוררות מלמטה,

**אבל עכ"ז [עם כל זה] נמשך אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] לעורר אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] וכמ"ש מזה בד"ה
ועשית בגדי קדש ועמ"ש סד"ה ואתחנן אל הוי' וסד"ה וישכם לבן וסד"ה אני ישנה בענין שראשי נמלא
טל.**

אף על פי כן, נמשכת התעוררות מלמעלה כדי לעורר התעוררות מלמטה, כפי שמבואר על כך במאמר המתחיל
"ועשית בגדי קדש". ועיינו גם במה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "ואתחנן אל ה'", בסוף המאמר המתחיל "וישכם
לבן" ובסוף המאמר המתחיל "אני ישנה", בעניין "שראשי נמלא טל".

**7 ויובן זה בעבודת ה' דהנה אנו רואים שיש ב' מדרגות בעבודה. הא' בחי' אתעדל"ת [אתערותא דלתתא]
ביגיעת נפש ויגיעת בשר בהעמקת הדעת בהתבוננות ולב נשבר שע"ז יבא בנפשו גילוי אור קרבת
אלקים והיינו באתעדל"ת [באתערותא דלתתא] אתעדל"ע [אתערותא דלעילא].**

ניתן להבין זאת בעבודת ה'. אנו רואים שיש שתי מדרגות בעבודת ה'. הראשונה היא בחינת אתערותא דלתתא,
מתוך יגיעת הנפש ויגיעת הבשר, על ידי העמקת הדעת בהתבוננות ולב נשבר; ועל ידי כך מתגלה בנפשו אור של
קרבת אלקים. זהו "אתערותא דלתתא — אתערותא דלעילא".

**8 ומדרגה הב' היינו שלפעמים יוכל להיות התפעלות בנפש שלא ע"י הכנה ויגיעה כלל וכמו שאנו רואים
שיש הרבה**

המדרגה השנייה היא שלפעמים מתעוררת בנפש התרגשות, בלי שום הכנה ומאמץ, כפי שאנו רואים שיש רבים

אנשים שמתעוררים פתאום ויתלהב לבם ומוחם בתפלה משך זמן מה בלי נודע להם הסבה מאין בא אליהם התעוררות זאת ובמעט זמן יכלה כח התעוררות זאת.

שמתעוררים פתאום, ולבם ומוחם מתלהטים בתפילה למשך זמן-מה, בלי שהם יודעים מה הסיבה לכך ומאין באה אליהם ההתעוררות הזאת; ולאחר זמן קצר כוחה של התעוררות זו כלה.

9 והיינו שהיא באמת הערה מלמעלה רק אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] לעורר אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] ועמ"ש בד"ה שיר השירים בענין פי' התהללו בשם קדשו.

כלומר, לאמיתו של דבר זו התעוררות מלמעלה, אלא שהתעוררות מלמעלה נועדה לעורר התעוררות מלמטה. ראו מה שנכתב במאמר הפותח במילים "שיר השירים", בעניין פירוש "התהללו בשם קדשו".

והנפקותא בין מה שבאתעדל"ת [שבאתערותא דלתתא] אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] ובין האתעדל"ת [האתערותא דלתתא] הנמשך רק מצד אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] שכאשר יש אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] ממש ע"י יגיעת נפש

וההבדל המעשי בין "על ידי התעוררות מלמטה באה התעוררות מלמעלה" לבין ההתעוררות מלמטה שנמשכת רק בעקבות התעוררות מלמעלה הוא זה: כאשר יש התעוררות ממשית מלמטה, באמצעות יגיעת הנפש,

אזי הוא דבר שיכול להתקיים לעד שהרי ע"י אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] נתעורר אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] והיא המאירה ומתגלה בנפש בבחי' פנימית כיון שהכין לבו לזה תחלה,

אזי זהו דבר שיכול להתקיים לעד. שהרי באמצעות ההתעוררות מלמטה נתעוררה התעוררות מלמעלה, והיא המאירה ומתגלה בנפש בפנימיות, כיוון שהוא הכין לכך את לבו מראש;

ולכן ע"י יתן כח ועוז בנפשו להיות עוד אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] משא"כ כשאין יגיעת נפש ויגיעת בשר מלמטה רק מה שנתעורר נפשו ע"י ההערה מלמעלה ולא הכין לבו לעורר אח"כ נפשו

ולכן, באמצעות כך, יינתנו בנפשו כוח ועוז להתעוררות נוספת מלמטה. אבל כאשר אין יגיעת נפש ויגיעת בשר מלמטה, אלא רק נפשו נתעוררה בעקבות ההתעוררות מלמעלה, והוא לא הכין את לבו לעורר אחר כך את נפשו,

הנה יוכל להיות חולף ועובר ההתפעלות ואין לה קיום כי בהסתלק הארה עליונה זו שאינה מאירה רק בעת רצון

אזי ההתפעלות עלולה לחלוף ולעבור, ולא יהיה לה קיום. שכן כאשר מסתלקת הארה עליונה זו, המאירה רק בעת רצון,

אזי היה כלא היה ההתפעלות מאחר שלא היתה רק בסיבת הערה והארה עליונה לכן בהסתלק האור בטילה האהבה שנסתעף ממנה, וזהו ענין איש מזריע תחלה יולדת נקבה.

אזי ההתפעלות כאילו לא הייתה מעולם, מאחר שבאה רק בעקבות התעוררות והארה מלמעלה. לכן, כאשר האור מסתלק, בטלה האהבה שהסתעפה ממנו. וזהו פירוש "איש מזריע תחלה יולדת נקבה".

10 ונשים דעתן קלות ותוכל להתפתות אחר התפלה לתאוות העולם. אבל אם אשה מזרעת תחלה להיות באתעדלית [באתערותא דלתתא] אתעדליע [אתערותא דלעילא] אזי יולדת זכר שהוא דעת חזק בעבודה כו',

וידעתן של נשים קלה, ואפשר לפתות [אהבה זו] אחרי התפילה בתאוות העולם. אבל אם "האישה מזריעה תחילה", כך שהדבר נעשה "באתערותא דלתתא, אתערותא דלעילא", אזי "היא יולדת זכר", כלומר דעת חזקה בעבודת ה', וכו';

ועמ"ש מענין איש מזריע תחלה סד"ה והיה מספר בני [בני ישראל] גבי בת קול מכרזת ומ"ש בד"ה שוש תשיש ותגל.

ועיינו במה שנכתב בעניין "האיש מזריע תחילה" בסוף המאמר הפותח במילים "והיה מספר בני ישראל", בעניין בת הקול המכרזת, וכן במה שנכתב במאמר הפותח במילים "שוש תשיש ותגל".

וזהו הסבה למה שקובלים א"ע [את עצמו] בעלי העבודה על היות בהם רוח טהרה והתעוררות לעבודת ה' על כמה שבועות ואח"כ פוסקת לגמרי כו'.

וזו הסיבה לכך שאנשים המסורים לעבודת ה' מתלוננים על עצמם: במשך כמה שבועות יש בהם רוח טהרה והתעוררות לעבודת ה', ואחר כך הדבר נפסק לגמרי, וכו'.

והסבה לזה הוא לפי שהתעוררות זו היתה מלמעלה לבד לכן אחר הפסק והסתלקות אור האתעדלית [האתערותא דלעילא] נשאר על עמדו וטבעו. ועמ"ש ע"פ היינו כחולמים:

הסיבה לכך היא שהתעוררות זו באה מלמעלה בלבד; לכן, לאחר שהאור של האתערותא דלעילא נפסק ומסתלק, האדם נשאר כפי שהיה, ובטבעו. ועיינו במה שנכתב על הפסוק "היינו כחולמים".

11 ב וזהו אדם כי יקריב מכם כי הנה בחיי אדם הוא כמ"ש ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם

2. וזהו [פירוש] "אדם כי יקריב מכם". כי בחינת אדם היא כפי שנאמר: "ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם";

כי באמת לאו מכל אלין מדות איהו כלל אלא שמתלבש בע"ס [בעשר ספירות] ונק' רמ"ח אברים דמלכא כדי להאיר עי"ז לנשיי [לנשמות ישראל] וכל העולמות

כי באמת הוא אינו כלל מן המדות הללו, אלא הוא מתלבש בעשר הספירות, והן נקראות "רמ"ח אברים דמלכא", כדי להאיר באמצעותן לנשמות ישראל ולכל העולמות;

ואזי נקרא כמראה אדם וזהו ענין שיעור קומה ועמ"ש בד"ה צאינה וראינה בענין שיעור קומה חסד דרועא ימינא וגבורה דרועא שמאלא כו'

ואז הוא נקרא "כמראה אדם". זהו ענין שיעור קומה. וראו מה שנכתב במאמר הפותח במילים "צאינה וראינה" בענין שיעור קומה: "חסד היא הזרוע הימנית, וגבורה היא הזרוע השמאלית" וכו';

ועמ"ש בד"ה מה טוב חלקנו ובד"ה ואלה המשפטים בענין אדם אדמה לעליון ועמ"ש בד"ה ויאכילך את המן.

וראו מה שנכתב במאמר הפותח במילים "מה טוב חלקנו", ובמאמר הפותח במילים "ואלה המשפטים", בענין "אדם" — [כמו] "אדמה לעליון"; וראו מה שנכתב במאמר הפותח במילים "ויאכילך את המן".

12 ועל זה נאמר אדם כי יקריב היינו המשכת אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] מבחי' אדם העליון להקריב לב האדם שלמטה לה' וכמ"ש כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם.

ועל כך נאמר: "אדם כי יקריב" — כלומר, המשכה של התעוררות מלמעלה מבחינת אדם העליון, כדי לקרב לה' את לב האדם שלמטה, וכמו שכתוב: "כמים [המשקפים] פנים אל פנים, כן לב האדם לאדם".

ועמ"ש סד"ה כי תצא. ועמ"ש בביאור ע"פ אחרי ה' אלקיכם תלכו בענין פ"י שכפה עליהם הר שהוא המשכת אהבה רבה מלמעלה שע"ז ממילא נתעוררו ג"כ באהבה רבה.

ראו מה שכתוב בסוף המאמר הפותח במילים "כי תצא". וראו גם מה שכתוב בביאור הפסוק "אחרי הוי' אלקיכם תלכו", בענין פירוש הביטוי "כפה עליהם הר": זוהי המשכה של אהבה רבה מלמעלה, שבעקבותיה התעוררו גם הם מאליהם באהבה רבה.

וזהו ענין כי יקריב מכם. ועיין ברכות (סדר במדבר פ' ג') ע"פ אשרי תבחר ותקרב.

וזהו פירוש "כי יקריב מכם". ועיינו במדרש רבה (סדר במדבר, פרק ג') על הפסוק "אשרי תבחר ותקרב".

וזוהו כי יקריב מכם ממש שיקריב את נפש האדם שלמטה לה'. ולכן אמר תיבת מכם אחר אומרו כי יקריב.

וזוהו "כי יקריב מכם": "מכם" ממש — שהוא יקרב לה' את נפש האדם שלמטה. לכן נאמרה המילה "מכם" לאחר "כי יקריב".

ולא אמר אדם מכם כי יקריב שא"כ היה הפירוש רק כפשוטו לבד שאדם הגשמי שלמטה יקריב.

ולא נאמר "אדם מכם כי יקריב", שאז היה פירוש הדברים רק לפי הפשט: שהאדם הגשמי שלמטה מקריב [קרבן].

אבל באומרו כי יקריב מכם בא לרמז אל ענין הנ"ל ולכן נאמר כי יקריב לשון יחיד דקאי על אדם העליון שהוא אחד, וע"ד מ"ש ברבות

אבל באמירה "כי יקריב מכם" יש רמז לענין האמור לעיל. לכן נאמר "כי יקריב" בלשון יחיד, מפני שהכוונה לאדם העליון, שהוא אחד. והדבר מתאים למה שנאמר במדרש רבה

(בראשית פכ"א) ע"פ הן האדם היה כאחד ממנו כיחידו של עולם דהיינו כמו בחי אדם העליון.

(בראשית, פרק כ"א), על הפסוק "הן האדם היה כאחד ממנו": "כיחידו של עולם" — כלומר, כמו בחינת אדם העליון.

ואח"כ נאמר מן הבהמה כו' תקריבו את קרבנכם זהו בחי הקרבן שהאדם שלמטה יקריב, ולכן נאמר תקריבו לשון רבים לפי דקאי על בניי [בני ישראל].

ואחר כך נאמר: "מן הבהמה וגו' תקריבו את קרבנכם". זוהי בחינת הקרבן שהאדם שלמטה מקריב. לכן נאמר "תקריבו" בלשון רבים, מפני שהכוונה לבני ישראל.

13 וזוהו עצה טובה ממנו ית' שמיד בעת רצון זה אשר נמשך מלמעלה התעוררות להעיר את נפש האדם

תומי [תכף ומיד] תתחילו אתם ג"כ לעורר אתעדלית [אתעוררת דלתתא] ג"כ

וזו עצה טובה ממנו יתברך: מיד, בעת רצון זו, כשנמשכת מלמעלה התעוררות לעורר את נפש האדם, גם אתם התחילו מיד לעורר אתעוררת דלתתא.

דהיינו לאכפא ולא הפכא את מדות נה"ב [נפש הבהמית] והוא ענין תקריבו את קרבנכם שהוא מן הבהמה מן הבקר כו' כדלקמן.

כלומר, לכפות ולהפוך את מדות נפש הבהמית. זהו ענין "תקריבו את קרבנכם", שהוא "מן הבהמה, מן הבקר" וכו', כפי שיוסבר בהמשך.

14 וזהו כמ"ש משכני אחריו נרוצה פי' כאשר תמשכני באתעדל"ע [בתערוטא דלעילא] אזי מיד אחריו נרוצה,

אבל אם לא יתאמץ לעבוד עבודתו לברר נה"ב [נפש הבהמית]

וזהו מה שכתוב: "משכני, אחריו נרוצה". פירושו: כאשר תמשוך אותי באמצעות אתערוטא דלעילא, מיד "אחריו נרוצה". אבל אם אדם אינו מתאמץ לעשות את עבודתו ולברר את נפש הבהמית,

אזי אף שנמשך אתעדל"ע [אתערוטא דלעילא] לעורר הנה"א [הנפש האלקית] לא יהיה לזה קיום והתמדה. אבל כאשר מיד שאדם העליון יקריב מכם קרבן דהיינו כשיהי' [כשיהיה] אתעדל"ע [אתערוטא דלעילא] לעורר אתעדל"ת [אתערוטא דלתתא].

אזי, אף שנמשכת אתערוטא דלעילא לעורר את נפש האלקית, לא תהיה לה קיום והתמדה. אבל כאשר, מיד כשהאדם העליון "יקריב מכם קרבן", כלומר כשיש אתערוטא דלעילא המעוררת אתערוטא דלתתא,

אזי תומ"י [תכף ומיד] תתחילו גם אתם להקריב את קרבנכם מן [כבוד קדושת] [אדוננו מורנו ורבנו] ה

אזי מיד גם אתם תתחילו להקריב את קרבנכם "מן הבהמה" וכו';

בהמה כו' אזי יהיה דבר המתקיים (ועמ"ש סד"ה משה ידבר בענין והאלקים יעננו שבחי' יחודא תתאה יענה להמשכה זו של משה שהמשיך מבחינת יחודא עילאה להיות מלמטה למעלה

אזי יהיה זה דבר שמתקיים. (ראו מה שנכתב בסוף המאמר הפותח במילים "משה ידבר", בעניין "והאלקים יעננו": הבחינה של יחודא תתאה עונה להמשכה זו של משה, שהמשיך מבחינת יחודא עילאה, כדי שתהיה מלמטה למעלה,

כמו מלמעלה למטה, ועד"ז יובן כאן ענין אדם כי יקריב הוא ההמשכה מלמעלה למטה מיחודא עילאה ומן הבהמה תקריבו הוא כענין יעננו כו' וגדול העונה אמן.

כמו שהיא מלמעלה למטה. ועל דרך זו יובן הענין כאן: "אדם כי יקריב" הוא ההמשכה מלמעלה למטה, מבחינת יחודא עילאה, ו"מן הבהמה תקריבו" הוא כמו "יעננו" וכו'; ו"גדול העונה אמן".

כי יתרון האור הוא מן החושך שע"י בירור נה"ב [נפש הבהמית] נמשך להיות והחיות נושאות את הכסא וכמראה אדם שעליו לבחי' כי לא אדם הוא וכמ"ש מזה בד"ה זכור ושמור הנ"ל).

כי יתרון האור הוא מן החושך: על ידי בירור נפש הבהמית נעשה "והחיות נושאות את הכסא", ו"כמראה אדם" שעליו עולה לבחינת "כי לא אדם הוא", וכפי שנתבאר על כך במאמר הפותח במילים "זכור ושמור" שהוזכר לעיל.)

והנה קרבן זה שתקריבו אתם הוא מן הבהמה כו'. משא"כ אדם כי יקריב הנה הקרבן הוא מכם והיינו כמש"ל [כמה שכתוב לעיל] שבכל אי יש בחי' נפש האלקית ונפש הבהמית.

והנה, הקרבן הזה שאתם מקריבים הוא "מן הבהמה" וכו'. לעומת זאת, ב"אדם כי יקריב" הקרבן הוא "מכם". והיינו כפי שנתבאר לעיל, שבכל אחד יש בחינה של נפש האלקית ונפש הבהמית.

והנה בענין אדם כי יקריב שהוא האתעדל"ע [האתערותא דלעילא] הנמשך מלמעלה לעורר ולהקריב נפש האדם שלמטה הנה הערה זו מגיע לנפש האלקית לבד

והנה, בענין "אדם כי יקריב", שהיא אתערותא דלעילא הנמשכת מלמעלה כדי לעורר ולקרב את נפש האדם שלמטה, הרי התעוררות זו מגיעה לנפש האלקית בלבד,

שהוא חלק אלוה ממעל ונקי נר הוי' נשמת אדם שהיא בחי' אדם נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, עמ"ש בד"ה אלה מסעי.

שהיא "חלק אלוה ממעל", ונקראת "נר הוי' נשמת אדם"; זו בחינת "אדם": "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו". ראו מה שכתוב במאמר המתחיל "אלה מסעי".

15 ויש בה אהבה טבעית מצד שרשה ומקור חוצבה רק שהיא מוסתרת וצריך להוציאה מן ההעלם אל הגילוי ע"כ ע"י הגילוי והאתערותא דלעילא תצא אהבה זו מההעלם אל הגילוי להיות בטל לה' כנר בפני האבוקה

יש בה אהבה טבעית מכוח שורשה ומקור מחצבתה, אלא שהיא מוסתרת ויש להוציאה מן ההעלם אל הגילוי. לכן, באמצעות הגילוי והאתערותא דלעילא, אהבה זו יוצאת מן ההעלם אל הגילוי, עד שהיא מתבטלת לה' כנר בפני אבוקה.

אבל הנפש הבהמית שכבר ירדה וכלולה מטוב ורע רובה ככולה רע כו' לא שייך בה לומר כן

אבל לגבי נפש הבהמית, שכבר ירדה והיא כלולה מטוב ומרע, ורובה ככולה רע וכו' — אין לומר זאת עליה.

ולכן אף אם נמשך אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] אין זה שייכות לנפש הבהמית ולגוף כי הגם שרוח האדם העולה היא למעלה עכ"ז [עם כל זה] היא בהמה ויורדת למטה אלא שזהו עבודת האדם דוקא לברר נפשו הבהמית ונקי עובד אלקים

לכן, גם אם נמשכת אתערותא דלעילא, אין לה שייכות לנפש הבהמית ולגוף. ואף שרוח האדם עולה למעלה, בכל זאת היא בהמה ויורדת למטה. אלא שזו עבודתו של האדם דווקא: לברר את נפשו הבהמית, ועל כך הוא נקרא "עובד אלקים".

כמו עורות עבודין שמעבד אותן ומתקנן וכמ"ש במ"א בביאור ע"פ אני ישנה בענין אחותי רעיתי ועמ"ש כה"ג [כהאי גוונא] כמ"ש כאן בד"ה וספרתם לכם בפי אמור.

כמו עורות מעובדים, שמעבדים ומתקנים אותם, וכמו שנתבאר במקום אחר בביאור על הפסוק "אני ישנה", בענין "אחותי רעיתי". ועיינו גם במה שנתבאר בדרך דומה למה שנכתב כאן, במאמר המתחיל "וספרתם לכם" בפרשת אמור.

16 וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] במלאך הממונה על ההריון ששואל טפה זו מה תהא עליה כו' ואילו צדיק או רשע לא קאמר.

וכפי שאמרו חז"ל על המלאך הממונה על ההריון, ששואל: "טיפה זו — מה יהיה עליה?" וכו', ואילו "צדיק או רשע" אינו אומר.

וזהו כי יקריב מכם, כלומר לשון מכם היינו הנה"א [הנפש האלקית] לבד. אבל קרבנכם הוא מן הבהמה כו' וזהו "כי יקריב מכם": כלומר, הביטוי "מכם" מתייחס לנפש האלקית בלבד. אבל "קרבנכם" הוא "מן הבהמה" וכו':

היינו לברר הנפש הבהמית להיות בבחי' אתכפיא ואתהפכא ע"י ההתבוננות בגדולת ה' כפי אשר שכלו יוכל שאת להוליד מזה אהבה עזה גם בנפש הבהמית.

כלומר, לברר את הנפש הבהמית, שתגיע למצב של אתכפיא ואתהפכא, באמצעות התבוננות בגדולת ה' במידה ששכלו מסוגל להכיל, ומתוך כך להוליד אהבה עזה גם בנפש הבהמית.

17 ומתחלה צ"ל אתכפיא בשלשה לבושי הנפש מחשבה דבור ומעשה בסור מרע ועשה טוב ואח"כ יבוא לבחי' אתהפכא.

תחילה צריכה להיות הכנעה בשלושת לבושי הנפש — מחשבה, דיבור ומעשה — בקיום "סור מרע ועשה טוב"; ולאחר מכן יבוא האדם לידי שינוי והיפוך.

גם פי' מן הבהמה היינו כמבואר לעיל שכדי להכניע ולברר נה"ב [נפש הבהמית] הוא דוקא ע"י שרשה ומקורה מבחי' פני שור שבמרכבה

גם פירוש "מן הבהמה" הוא כפי שהוסבר לעיל: כדי להכניע ולברר את הנפש הבהמית, הדבר נעשה דווקא באמצעות שורשה ומקורה, מבחינת פני שור שבמרכבה.

וזהו שמזכירים בשתים שלפניה דק"ש [דקריאת שמע] איך שהמלאכים וחיות הקודש מקדישים וממליכים כו' שמזה דוקא תתפעל הנה"ב [הנפש הבהמית].

וזו הסיבה שבשתי [הברכות] שלפני קריאת שמע מזכירים כיצד המלאכים וחיות הקודש מקדישים וממליכים וכו': דוקא מכך תתעורר הנפש הבהמית.

18 וזהו מן הבהמה תקריבו היינו בחי' פני שור שבמרכבה. ופי' מן הבקר ומן הצאן היינו שני מדרגות חלוקות שיש ב נפשות הבהמיות.

וזהו "מן הבהמה תקריבו": כלומר, בחינת פני שור שבמרכבה. ופירוש "מן הבקר ומן הצאן" הוא שתי מדרגות נבדלות שיש בנפשות הבהמות.

יש מי שהוא מבחי' בקר כי שור נגח הוא בחי' גבורות קשות והיינו מי שהוא כעסן בטבעו שמדה רעה זו היא בו בתגבורת יותר ויכונה בשם בקר ע"ש [על שם] הרתחנות כו'.

יש מי שהוא מבחינת בקר, שכן שור נגח הוא בחינת גבורות קשות. כלומר, אדם שהוא כעסן מטבעו, ומידה רעה זו דומינטית בו יותר. הוא מכונה בשם "בקר" בשל רתחנותו וכו'.

19 ויש מי שאינו רתחן בטבעו וחלק הרע שבו הוא היותו בעל תאוה והוא שנפשו הבהמית היא מבחי' צאן שאינן נגחני' [נגחניות] אדרבה קולם ברחמנות. אלא שהם בעלי תאות כו', הנה כל אלה צריך לאכפא.

ויש מי שאינו חס-מזג מטבעו, והחלק הרע שבו הוא היותו בעל תאוה. כלומר, נפשו הבהמית היא מבחינת צאן, שאינן נוגחות; אדרבה, קולן מעורר רחמים. אלא שהן בעלות תאוה וכו'. והנה, את כל אלה צריך לכפות.

20 וז"ש [וזהו שכתוב] מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם כל א' לפי מה דידע בנפשו מהותו וטבעו כך יראה לאכפא מדה זו ואז יהי' [יהיה] דבר המתקיים כו'.

וזהו [פירוש] הכתוב: "מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם" — כל אחד, בהתאם למה שהוא מכיר בנפשו באשר למהותו ולטבעו, כך עליו להשתדל לכפות מידה זו. ואז יהיה זה דבר המתקיים וכו'.

וזהו משכני אחריו נרוצה. משכני לשון יחיד הוא אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] לעורר האהבה הטבעית שבנפש האלקית.

וזהו "משכני, אחריו נרוצה". "משכני" בלשון יחיד הוא אתערותא דלעילא, לעורר את האהבה הטבעית שבנפש האלקית.

21 ועמ"ש מענין משיכה גבי בהמ"ז [ברכת המזון] כפי עקב בד"ה שייכות ברית ותורה לבהמ"ז [לברכת המזון], והנה עי"ז הנה"א [הנפש האלקית] מבררת ג"כ הנה"ב [הנפש הבהמית] כנ"ל.

ועיינו במה שנכתב בענין משיכה לגבי ברכת המזון, בפרשת עקב, במאמר המתחיל "שייכות ברית ותורה לברכת המזון". באמצעות זאת הנפש האלקית מבררת גם את הנפש הבהמית, כנזכר לעיל.

וזהו אחריו נרוצה לשון רבים בשני הרצונות דנה"א [דנפש האלקית] ונה"ב [ונפש הבהמית], וזהו יפה את רעיתי כתרצה עמ"ש בד"ה הנך יפה רעיתי.

וזהו "אחריו נרוצה" בלשון רבים: בשני הרצונות של הנפש האלקית והנפש הבהמית. וזהו "יפה את רעיתי כתרצה"; עיינו במה שנכתב במאמר המתחיל "הנך יפה רעיתי".

22 ואח"כ נאמר הביאני המלך חדריו לשון יחיד כי חדריו היינו שיתא סדרי משנה שהן בחי' חג"ת [חסד גבורה תפארת] חסד דין רחמים ר"ת [ראשי תיבות] חדר שמהם נמשך כשר ופסול טמא וטהור חייב וזכאי, והביאני לשון עבר

ואחר כך נאמר: "המלך הביאני אל חדריו", בלשון יחיד. שכן "חדריו" הם ששת סדרי משנה, שהם בחינת חסד, גבורה ותפארת — חסד, דין ורחמים, שראשי התיבות שלהם הם "חדר" — ומהם נמשכים [הדינים של] כשר ופסול, טמא וטהור, חייב וזכאי. ו"הביאני" הוא בלשון עבר:

דהיינו כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] כשהתינוק בבטן אמו מלמדין אותו התורה כולה דהיינו בעוד הנשמה בבחי' עיבור למעלה, ועמ"ש מזה בד"ה והיה לכם לציצית ובד"ה ראה אנכי נותן,

כלומר, כפי שאמרו חז"ל, כשהתינוק נמצא במעי אמו מלמדים אותו את התורה כולה — היינו, בזמן שהנשמה עדיין בבחינת עיבור למעלה. וראו מה שנכתב על כך במאמר המתחיל "והיה לכם לציצית" ובמאמר המתחיל "ראה אנכי נותן",

ומזה נמשך הכח אח"כ שיאיר לו אור ה' וכח האהבה ויראה להיות משכני דהיינו לפי שמכבר הביאני המלך חדריו.

ומכך נמשכת אחר כך היכולת שאור ה' יאיר לו, וכן הכוח לאהבה ויראה, כדי שיהיה "משכני" — כלומר, משום שהמלך כבר הביאני אל חדריו.

(ועיין מענין משכני אחריו נרוצה בפ' אחרי דנ"ט ע"א, ובפ' ויחי דרכ"ט ב'. ומענין חדריו בפ' ויקרא דף ד' ע"א ובפ' לך לך ד"צ ע"א ועיין מענין משכני בגמרא חגיגה דט"ו סע"ב [סוף עמוד ב] וברכות וישב ר"פ פ"ו בשלח ס"פ כ"ד. אמור פכ"ז כנרשם בספר בית אהרן).

(ועיין בענין "משכני אחריו נרוצה" בפרשת אחרי, דף נ"ט ע"א, ובפרשת ויחי, דף רכט ע"ב; ובענין "חדריו" בפרשת ויקרא, דף ד' ע"א, ובפרשת לך לך, דף צ' ע"א. ועיין בענין "משכני" בגמרא חגיגה, דף ט"ו ע"ב בסופו, ובמדרש רבה: וישב, בתחילת פרק פ"ו; בשלח, בסוף פרק כ"ד; אמור, פרק כ"ז, כפי שנרשם בספר בית אהרן.)

והנה להמשיך אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] זו דאדם כי יקריב הוא ע"י עסק התורה שהיא בחינת אדם רמ"ח פקודין רמ"ח איברין ושס"ה ל"ת [לא תעשה] שס"ה גידים וכמ"ש בד"ה ויאכילך את המן. ולכן ע"י עסק התורה נמשך להיות כי יקריב.

והנה, המשכת אתערותא דלעילא זו של "אדם כי יקריב" נעשית באמצעות העיסוק בתורה, שהיא בחינת "אדם": רמ"ח מצוות כנגד רמ"ח איברים, ושס"ה מצוות לא תעשה כנגד שס"ה גידים, כפי שמוסבר במאמר המתחיל "ויאכילך את המן". לכן, באמצעות העיסוק בתורה נמשך הדבר ש"יקריב".

23 וכמ"ש קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת ואין אמת אלא תורה. ועמ"ש בד"ה רני ושמחי גבי

כמו שכתוב: "הוי קרוב לכל קוראיו, לכל אשר יקראוהו באמת", ו"אין אמת אלא תורה". וראו מה שנכתב במאמר המתחיל "רני ושמחי", בענין

כי אתה נרי א"ת הם בחינת אותיות התורה כו' ומ"ש מזה בד"ה ואתה תצוה גבי מאת בני ישראל "כי אתה נרי": אותיות אל"ף-ת"ו הן בחינת אותיות התורה וכו'; ומה שנכתב על כך במאמר המתחיל "ואתה תצוה", בענין "מאת בני ישראל".

וזהו שבעסק התורה נאמר או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה לי ב' פעמים שלום והיינו כמ"ש שלום שלום לרחוק ולקרוב וכמ"ש במ"א בד"ה ביום השמע"צ [השמיני עצרת].

וזהו שבענין העיסוק בתורה נאמר: "או יחזק במעוזי, יעשה שלום לי, שלום יעשה לי" — שלום פעמיים. זהו מה שכתוב: "שלום שלום לרחוק ולקרוב", וכמו שנתבאר במקום אחר, במאמר המתחיל "ביום השמע"צ".

24 וכיון שכן נמשך מזה ג"כ בחי' שלום דלרחוק שיהיה נעשה קרוב. וזהו אדם כי יקריב מכם ומכיוון שכן, נמשכת מכך גם בחינת ה"שלום" של "לרחוק", כך שהוא נעשה קרוב. וזהו "אדם כי יקריב מכם".

וזהו תשמרו להקריב לי שמור זו משנה שעייז נמשך להיות להקריב לי. ועמ"ש מזה סדי"ה צו את בניי
[בני ישראל] ואמרת אליהם את קרבני.

וזהו "תשמרו להקריב לי": "שמור" — זו משנה, ובאמצעותה נמשך הדבר כך שיהיה "להקריב לי". ועיינו במה
שנכתב על כך בסוף המאמר המתחיל "צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני".

וברבות בקהלת ע"פ אדם אחד מאלף מצאתי זה משה שבא לאלף דור כו'. הה"ד [הדא הוא דכתיב] דבר צוה
לאלף דור. ועז"נ [ועל זה נאמר] ג"כ אדם כי יקריב דהיינו ע"י התורה.

ובמדרש רבה על קהלת, על הפסוק "אדם אחד מאלף מצאתי": זה משה, שבא לאלף דור וכו', כמו שכתוב "דבר צוה
לאלף דור". ועל כך נאמר גם "אדם כי יקריב" — כלומר, באמצעות התורה.

ועמ"ש"ל [ועיינו מה שכתוב לעיל] בענין משה ידבר כו' (ועי' עוד מענין אדם כי יקריב כו' ברבות סדר בא פייז
ויקרא פ' ב' ור"פ בלק)

ועיינו במה שנכתב לעיל בענין "משה ידבר" וכו'. (ועיינו עוד בענין "אדם כי יקריב" וכו' במדרש רבה, סדר בא,
פרק י"ז; ויקרא, פרק ב'; ותחילת פרשת בלק.)

וזהו דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב כו' ועייז ג"כ אחי"כ מן הבהמה תקריבו וכנ"ל
וזהו "דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב" וכו'; ועל ידי כך באה לאחר מכן גם הבחינה של "מן הבהמה
תקריבו", כפי שנתבאר לעיל.

והוא עייז קיום המצות שהמצוה יש לה סגולה פרטית להעלות את נה"ב [נפש הבהמית] ולקשרה באור א"ס
כ"ה כי צדקה תרומם גוי. וכמ"ש במ"א בד"ה המגביהי לשבת:

והדבר נעשה באמצעות קיום המצוות, שכן לכל מצווה יש סגולה מיוחדת משלה להעלות את הנפש הבהמית
ולקשור אותה באור אין סוף ברוך הוא, כי "צדקה תרומם גוי". וכפי שנתבאר במקום אחר, במאמר המתחיל
"המגביהי לשבת":

25 והנה עייפ כל הנ"ל יובן ג"כ ענין פסח וספירת העומר כי בפסח הוא אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] לעורר
אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] והאתעדל"ע [והאתערותא דלעילא] הוא לעורר הרצוא בנפש האלקית אבל הנה"ב
[הנפש הבהמית] לא נתהפכה עדיין ולכן נאמר כי ברח העם וכמ"ש בסש"ב [בספר של בינונים] ס"פ ל"א.

כעת, על פי כל האמור לעיל, יובן גם עניינם של פסח וספירת העומר. בפסח יש אתערותא דלעילא המעוררת
אתערותא דלתתא, והאתערותא דלעילא נועדה לעורר את הרצוא שבנפש האלקית; אך הנפש הבהמית עדיין לא
נתהפכה. לכן נאמר "כי ברח העם", כפי שמוסבר בספר של בינונים (תניא), בסוף פרק ל"א.

26 וזהו כענין אדם כי יקריב מכם וכמ"ש קול דודי כו' מדלג על ההרים שהוא בזכות התורה שנק' הר כמ"ש ישאו הרים שלום לעם כמ"ש במ"א,

וזה דומה לענין "אדם, כאשר מקריב מכם", וכמו שכתוב: "קול דודי... מדלג על ההרים" — בזכות התורה, שנקראת "הר", כמו שכתוב: "ההרים יישאו שלום לעם", כפי שמבואר במקום אחר;

לכן אח"כ תומ"י [תכף ומיד] ביום שני הוא קרבן העומר שעורים שהוא מאכל בהמה, להיות בירור נפש הבהמית וספירת העומר וספרתם לכם בחינת בירור ז' מדות דנה"ב [נפש הבהמית].

לכן מיד לאחר מכן, ביום השני, מקריבים את קרבן העומר מן השעורים, שהם מאכל בהמה, כדי לברר את הנפש הבהמית. וספירת העומר, "וספרתם לכם", היא בחינת בירור שבע המדות של הנפש הבהמית.

27 והוא כענין מן הבהמה מן הבקר כו' תקריבו דהיינו אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] ואזי עי"ז אח"כ בשבועות מתן תורה הוא בחי' אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] שאחר אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] התגלות רצונו וחכמתו למטה כי

וזה דומה לענין "מן הבהמה מן הבקר" וגו', "תקריבו", כלומר, אתערותא דלתתא. ואחר כך, באמצעותה, בשבועות, מתן תורה הוא בחינת אתערותא דלעילא שבאה לאחר אתערותא דלתתא: התגלות רצונו וחכמתו למטה. כי

הנה בחינת כי יקריב ותקריבו זהו העלאה ממטה למעלה אבל במ"ת [במתן תורה] כתיב וירד ה' על הר סיני להיות המשכה למטה ועיין ברבות פ' ואתחנן ע"פ אשר לו אלקים קרובים אליו.

בחינת "כי יקריב" ו"תקריבו" היא העלאה מלמטה למעלה, ואילו במתן תורה נאמר "וירד הוי' על הר סיני", כדי שתהיה המשכה למטה. ועיינו במדרש רבה, פרשת ואתחנן, על הפסוק "אשר לו אלקים קרובים אליו".

28 וההפרש שבין בחי' עסק התורה שקודם הרצוא דהיינו בחי' אדם כי יקריב לבחי' עסק התורה שאחר הרצוא ובירור נה"ב [נפש הבהמית]

וההבדל בין בחינת לימוד התורה שקודם הרצוא — כלומר, בחינת "אדם כי יקריב" — לבין בחינת לימוד התורה שבא לאחר הרצוא ובירור הנפש הבהמית

היינו שע"י זה הרצוא ובירור נה"ב [נפש הבהמית] נמשך בעסק התורה מבחי' כי לא אדם הוא להמשיך משם המשכה חדשה בבחי' אדם וכמ"ש במ"א:

הוא שעל ידי הרצוא הזה ובירור הנפש הבהמית נמשכת בלימוד התורה המשכה מבחינת "כי לא אדם הוא", כדי להמשיך משם המשכה חדשה בבחינת "אדם", וכמו שנתבאר במקום אחר.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/vayikra/2

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק